

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 627/2015
18.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Ђ., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ђ., адвоката Л.О. из К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 2К.595/12 од 21.03.2014. године и Вишег суда у Неготину 1Кж1.8/15 од 30.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.08.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ђ., адвоката Л.О., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину 2К.595/12 од 21.03.2014. године и Вишег суда у Неготину 1Кж1.8/15 од 30.01.2015. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438.став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину 2К.595/12 од 21.03.2014. године, окривљени Ђ.М. и В.Ђ. оглашени су кривим за по једно кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђени на новчане казне у одређеном износу од по 20.000,00 динара које су дужни да плате у року од месец дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да ће, ако не плате новчану казну у остављеном року иста бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљени су обавезани на плаћање суду паушала у износу од по 5.000,00 динара и да надокнаде један другом трошкове поступка и то окр. Ђ.М. у износу од 66.310,00 динара, а окр. В.Ђ. у износу од 65.710,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ова пресуда исправљена је, у погледу личних података окривљених, решењем истог суда 2К.595/12 од 04.12.2014. године.

Виши суд у Неготину, пресудом 1Кж1.8/15 од 30.01.2015. године, одбио је као неосноване жалбе пуномоћника приватних тужилаца-бранилаца окривљених Ђ.М. и В.Ђ., адв. М.П. и адв. Л.О. и пресуду Основног суда у Неготину 2К.595/12 од 21.03.2014. године, исправљену решењем тог суда 2К.595/12 од 04.12.2014. године, потврдио.

Бранилац окр. В.Ђ., адв. Л.О., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, у делу који се односи на окр. В.Ђ., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде одредбе члана 441. став 4. ЗКП и повреде права окривљеног на одбрану пред другостепеним судом, са предлогом Врховном касационом суду да захтев за заштиту законитости уважи, побијане одлуке укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. В.Ђ., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.Ђ., адв. Л.О., неоснован је у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су засноване на недозвољеним доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, са образложењем да је окривљени оглашен кривим и осуђен на основу дела одбране окр. Ђ.М. и њене противтужбе, а да то нису докази на основу којих се утврђују чињенице од значаја за пресуђење.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Насупрот тим наводима, чињенично стање у побијаној правноснажној пресуди не заснива се на противтужби окр. Ђ.М., а исказ (одбрана) окривљеног није недозвољен доказ, осим ако је прибављен на начин супротан одредбама ЗКП о саслушању окривљеног и изношењу одбране, а на то се у погледу исказа (одбране) окр. Ђ.М. у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног не указује.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче повреду одредбе члана 441. став 4. ЗКП, због неправилне одлуке о трошковима поступка. Цитираном законском одредбом прописано је да се одлука о трошковима кривичног поступка може побијати ако је суд овом одлуком повредио

законске одредбе, као и због тога што је суд погрешно изрекао или није изрекао одлуку о ослобађању окривљеног од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка.

Међутим, оспоравајући правилност одлуке о трошковима кривичног поступка, бранилац окривљеног у захтеву не опредељује које су тачно одредбе ЗКП, које се односе на трошкове кривичног поступка (чл. 261. до 268. ЗКП) повређене том одлуком, већ оспорава правилност утврђења да окр. Ђ.М. припадају поједини од досуђених трошкова, дакле оспорава чињенично стање од значаја за одлуку о висини трошкова, а што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није предвиђено као разлог због којег окривљени, односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости.

Надаље, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду одредбе члана 447. став 2. ЗКП и повреду права окривљеног на одбрану пред другостепеним судом, јер другостепени суд о седници већа у којој је одлучивао о жалбама изјављеним против првостепене пресуде, није обавестио окр. В.Ђ. и његовог браниоца и поред благовремено стављеног захтева за обавештавање и с тим у вези оспорава став другостепеног суда да присуство окривљеног и његовог браниоца не би било од користи за разјашњење ствари.

Такође, бранилац окр. В.Ђ. истиче да је окривљени осуђен без иједног доказа да је упутио инкриминисане речи окр. Ђ.М. и да другостепени суд није дао јасне, довољне и уставноправно прихватљиве разлоге за своју оцену да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа правилно утврдио чињенично стање, јер при том не наводи конкретно о којим писаним доказима и исказима којих саслушаних сведока је реч, чиме бранилац, поред оспоравања чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП учињену другостепеном пресудом.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и члана 447. став 2. ЗКП, као ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.Ђ. у делу у којем је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.